

Life records of the Kudinavitar in the novel Neevali Padoom**3****நீர்வழிப் படுஉம் நாவலில் குடிநாவிதரின் வாழ்க்கைப் பதிவுகள்****Jeyalakshmi.P, Tamil Department, RVS College of Arts and Science, Sulur.****ஜெயலக்ஷ்மி. பா, தமிழ்த்துறை, ஆர்.வி.எஸ் கலை அறிவியல் கல்லூரி, சூலூர்.**DOI: [10.5281/zenodo.16789671](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789671)**Abstract**

The life and history of the marginalized people, who are known by many names such as Navitar, Ambattaiyar, Pariyar, etc., are discussed in the novel Neeravai Paduum. The Kudi Navitars were the original doctors, soldiers, astrologers, and worshippers. During the period when the Varnasirma Dharma entered Tamil Nadu, these people were forced to do only the profession of hair cutting. Similarly, female Nasuwattis were the doctors and midwives for women. At the same time, they were people with great love and humanity for their fellow human beings. But it is worth noting that this has changed after the emergence of caste. The role of Vedic religion in completely eliminating medical knowledge and establishing them as cultural slaves is immense. Similarly, the backward caste plays an important role in exploiting them. In this way, the novel Neeravai Paduum records the real life of the Navitars.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தற்காலத்தில் நாவிதர், அம்பட்டையர், பரியர் எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும் விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வும் வரலாறும் நீர்வழிப் படுஉம் நாவலில் பேசப்படுகிறது. குடிநாவிதர்கள் ஆதிமருத்துவர்களாகவும், படைவீரர்களாகவும், சோதிடர்களாகவும், பூஜை செய்பவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். வர்ணாசிரம் தர்மம் தமிழகத்தில் உட்புகுந்த காலகட்டத்தில் முடி வெட்டும் தொழிலை மட்டுமே செய்யும் கட்டாய நிலைக்கு இம்மக்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். அதேபோல் பெண் நாசுவத்திகள் பெண்களுக்கு மருத்துவமும் மகப்பேரும் பார்ப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். அதேசமயம் சுக மனிதர்கள் மீதான அன்புணர்வும் மனித நேயமும் மிக்க மனிதர்களாக இருந்துள்ளனர். ஆனால் சாதியத் தோற்றத்திற்குப் பிறகு இது மாற்றம் பெற்றுள்ளது கவனிக்கத்தக்கதாகும். மருத்துவ அறிவை அறவே நீக்கி அவர்களை பண்பாட்டு அடிமைகளாக நிலைநிறுத்தியதில் வைதீக சமயத்தின் பங்கு அபரிவிதமானது. அதேபோல் இவர்களை பயன்படுத்திக் கொள்வதில் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதி முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. அந்தவகையில் நீர்வழிப் படுஉம் நாவல் நாவிதர்களின் எதார்த்த வாழ்வியலைப் பதிவு செய்வதாக அமைந்துள்ளது.

Key words: குடிநாவிதர், காருமாமா, ஒப்பாரி, நாவல், மருத்துவம்**முன்னுரை**

இயற்கை மனித சமூகத்தை ஆண், பெண்ணாகப் படைத்துள்ளது. அப்படைப்பில் அறிவு

வளர்ச்சியடைந்த மனித சமூகம் வாழ்நிலத்தை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகையாகப் பகுத்தது. அந்தந்த நிலப்பரப்புகள் காலச்சூழலுக்கேற்ப விரிவடைந்து அந்நிலப்பரப்பில் தொழில்கள் உருவாக ஆரம்பித்தன. முதலில் குழுக்களாக வாழ்ந்த இனம் பின்னாளில் தொழில் அடிப்படையில் பல்வேறு சாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இப்படிப் பிரிக்கப்பட்ட ஒரு சாதியினர் தங்களது முதன்மைத் தொழிலான மருத்துவத் தொழிலை மறந்து வெறும் சவரத் தொழிலை மட்டுமே செய்யக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அப்படிப்பட்ட மக்களின் ஒடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக இப்புதினம் அமைந்திருக்கிறது. அவ்விதத்தில்,

1. நீர்வழிப் படுஉம் கதையின் பின்னணி
2. குடிநாவிதரின் வாழ்க்கைப் பதிவுகள்
3. குடியாவிதரும் ஆதிக்கச் சாதியும்

ஆகிய பொருண்மைகளை முன்வைத்து இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

நீர்வழிப் படுஉம் கதையின் பின்னணி

காருமாமா என்ற கதாபாத்திரத்தை முன்வைத்து இக்கதை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த கதையானது இன்றைய காலத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட முப்பது வருடங்களுக்கு முற்பட்ட கதையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. உடையாம்பாளையம் என்ற கிராமத்தின் தகர்வு படைப்பாளியின் மனத்திற்குள் ஏற்படுத்திய சலனத்தை இக்கதை பேசுகிறது. படைப்பாளி உடையாம்பாளையம் சிதிலமடைந்த சூழலிலிருந்து இந்தக் கதையை உற்பத்தி செய்துள்ளதாக முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

“யாருமற்ற அந்தக் கிராமத்தின் புதர்மண்டிய தெருக்களையும் உருக்குலைந்துபோன வீடுகளையும் ஆற்றாமையுடன் பார்த்துக்கொண்டு சற்றுநேரம் நின்றேன். மிகச்சிறிய அந்தக் கிராமத்தின் கடைக்கோடியில் இருந்தது என் தாய்வழி மூதாதையர்களின் காலடிச் சுவடுகள் படிந்த மண். ஏறத்தாழ முப்பதாண்டுகளுக்கு முன் எங்கள் பெரியம்மாவும் காருமாமாவும் அங்கு வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.” (முன்னுரை) என்ற அடிப்படையில் இந்நாவல் 2020ஆம் ஆண்டு வெளிவந்திருந்தாலும் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்பான கதையை அதாவது, 1990களில் நடந்த கதையை இவர் படைத்துள்ளார்.

உடையாம்பாளையத்தின் இருப்பு தற்காலத்தில் தகர்ந்து போனதற்கான காரணத்தை அறிந்து கொள்வது ஒருபுறம் இருந்தாலும் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த கிராமம் நிலைகொண்டிருந்த சூழல் குறித்து அறிவது அவசியமானது.

கிராமம் என்பது அம்பேத்கர் கூறுவதுபோல, வைதீக சமயத்தின் அடிப்படை கூறான சாதியத்தை தாங்கியிருக்கிறது. கிராமக் கட்டமைப்பு சாதியத்தின் விளைச்சலை அறுவடை செய்து அதை மீண்டும் மீண்டும் உற்பத்தி செய்து கொள்ளும் காரணியாக அமைந்துள்ளது. இந்த கிராமத்தைப் பொருத்தவரை ஆதிக்கச் சாதி விளிம்புநிலைச் சாதி என்று பகுத்து புரிந்துகொண்டாலும் இதில் தீண்டும் சாதி தீண்டா சாதி என்று பிரித்து ஆராய்வது அவசியமாகிறது. இவ்விரு சாதியைப் பொறுத்தவரை ஆதிக்கச் சாதியால் சுரண்டலுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதில் தவிர்க்கமுடியாதது.

தீண்டும் சாதியைப் பொறுத்தவரை தீண்டா சாதி விளிம்பானது. அதை இந்நாவல் வெளிப்படையாக பதிவு செய்யாவிட்டாலும் எதார்த்தம் என்ற பெயரில் இயல்பாக கடந்து போகிறது. உடையாம்பாளையம் உடைந்து போனது குறித்து படைப்பாளி சிந்திப்பது, கிராமம் உடைவதன் குறித்த புரிதலை உருவாக்குகிறது. கிராமம் உடைவது சாதியம் உடைந்து போவதற்கான அடிக்கட்டுமானமாகும் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

1990 ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில் உலகமயமாக்கல் வளர தொடங்கிய காலத்தில் குலத்தொழிலை விடுத்து உழைப்பிற்கான ஊதியத்தை நாடியும் அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளவும் உழைப்புச் சக்தியை தங்களுக்கானதாய் வடிவமைத்துக் கொள்வதாகவும் அமைந்தது.

உலகமயம், உலகத்தை ஒற்றைத் தன்மைக்குள் இருத்தி பண்பாட்டு மாற்றத்தை உருவாக்கியது. காலனியம் நேரடியான அதிகாரத்தை கொண்டிருந்தது போல் உலகமயம் மறைமுகமான அதிகாரத்தின்வழி மூன்றாம் உலக நாடுகளை தக்கவைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்த உலகமயச் சூழலில் விளிம்புநிலை சாதியினர் கல்விச் சூழலுக்குள் அதிகமாகத் தலையிடுதல், தொழிற்றுறை மாற்றத்தினால் குலத்தொழிலிலிருந்து விடுபடுதல் போன்ற செயல்பாடுகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இதன் மூலமாக மூலதன திரட்டலில் கவனம் செலுத்துபவர்களாக மாறினர். இதை,

“சில குழுக்கள் சொந்த மாநிலத்திற்குள்ளும், வெளி மாநிலத்திற்குள்ளும் புலம் பெயர்ந்தன. இவர்கள் புலம்பெயர்ந்து கட்டுமானப் பணிகளிலும், தொழிற்சாலைப் பணிகளிலும் தங்களைப் பிணைத்துக் கொண்டனர். மேலும் சில குழுக்கள் வெளி நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்தன. இத்தகைய புலம் பெயர்தலால் கணிசமான மூலதனம் உருவாயிற்று. தலித்துகளின் இத்தகைய நகர்வு மரபார்ந்த கிராமவெளியில் முரணை உருவாக்கியது. தலித்துகளின் புலப்பெயர்வு கிராமவெளியிலுள்ள விவசாயப் புலத்தில் கடும் நெருக்கடியை உருவாக்கியது. விவசாயத்தின் மரபான அறிவைக் கைக்கொண்டிருந்த தலித் குழுக்கள் விவசாய நிலத்தில் இருந்து அப்புறமாகின.” (ப. 18) என்று அ. ஜெகநாதன் பதிவுசெய்கிறார். இது தீண்டாச் சாதியை அடையாளப்படுத்தினாலும் தீண்டும் சாதிகளும் கிராமப் பண்பாட்டு வடிவத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளுதலை மேற்கொண்டிருந்தன என்பது உடையாம்பாளையத்தின் சிதைவு அடையாளப்படுத்துகிறது. இந்த அடிப்படையிலிருந்து நீர்வழிப் படுஉம் நாவலை ஆராய்வது முக்கியமானதாகும்.

குடிநாவிதரின் வாழ்க்கைப் பதிவுகள்

ஆதிமருத்துவர்களாய் வாழ்ந்த சமூகம் காலப்போக்கில் அம்பட்டையர்களான வரலாறு வழிநெடுகிலும் பல கதைகளை நமக்குக் கட்டமைத்துத் தருகிறது. தொடக்க காலத்தில் பூஜை, சடங்கு, சோதிடம், மருத்துவம் என நான்கு வகையான தொழில்களைத் தெரிந்தவர்கள் நாவிதர் என்று அழைக்கப்பட்ட வரலாறு உண்டு.

பண்டைக் காலத்தில் படைவீரர்களாக இருந்த நாவிதர்கள் ஆதிக்க சக்திகளின் சூழ்ச்சியில் அகப்பட்டு போரில் ஏற்படும் வெட்டுக் காயங்களுக்கு மருந்திட்டுக் குணப்படுத்தும் கலையைக் கற்றறிந்தவர்களாக மாறினர். பண்டிதர்தான் பிறகு நாவிதர் ஆன வரலாறும் பேசப்படுகிறது.

பிணங்களை அடக்கம் செய்வதும், மருத்துவ ஆராய்ச்சி செய்வதும் இவர்களின் பணிகளாக இருந்திருக்கின்றன. தமிழின் ஐம்பெருங்காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரத்திலும் சிவகசிந்தாமணியிலும் இவர்களது வாழ்க்கையை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

காருமாமா என்ற கதாபாத்திரத்தின் இறப்பு நிகழ்வில் ஒப்பாரி பாடப்படும் செய்திகள் இவர்களின் வாழ்க்கைக்கு சிறந்த உதாரணமாக காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. லிங்க நாசுவன் என்ற கதாபாத்திரம் ஒப்பாரி பாடல் பாடுவதில் சிறந்தவராக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார். அவர்களிடமிருந்து உடையாம்பாளையத்துப் பெண்கள் ஒப்பாரி பாடல்களை கற்றுக் கொண்டிருந்தனர் என்று பதிவுசெய்யப்படுகிறது. அவ்வாறு தன் அண்ணன் காரு இறந்ததற்கு அவளின் தங்கையான கதைசொல்லியின் அம்மா, “திண்ணையில் கால்களை மடித்து உட்கார்ந்தபடி குன்னுடையாக்

கவுண்டன் கதையில் அண்ணன்மார்களின் சடலங்களைப் பார்த்து தங்கா புலம்பியமும் பாடல்களைத் தன் அண்ணனுக்காகப் பாடத் தொடங்கியிருந்தாள் அம்மா. துயரம் ததும்பும் அந்தப் பாடல்வரிகளைத் தொடக்கத்திலிருந்து முடிவுவரை ஒன்றுவிடாமல் பாடிவிடத் தீர்மானித்திருந்தவளைப் போல் தென்பட்டாள்.” (2024, ப. 30) இவ்வாறு ஒப்பாரி பாடலைப் பாடியதாக நாவல் பதிவுசெய்கிறது. அதேபோல் ஒப்பாரி பாடல்களைக் கற்றுத் தந்த லிங்கநாசுவன் இறந்த செய்தி கேட்டு உடையாம்பாளையம் பெண்கள் உடைந்து அழத் திகழ்வை,

“தங்கள் லிங்கநாவிதனுக்காகப் பெருங்குரலெடுத்து அழத்தொடங்கியிருந்த உடையாம்பாளையத்தின் யாரோ ஒரு பெண்ணுடன் மற்ற எல்லாப் பெண்களும் சேர்ந்து தங்காவின் புலம்பலை பெருங்குரலெடுத்துப் பாடத்தொடங்கினார்கள். தலைவாசல் கல்கட்டில் வேர்கொண்டிருந்த முதிர்ந்த வேப்பமரங்களின் கரியநிழல்களைத் தாண்டி சூழ்ந்திருந்த பொட்டல்வெளிகளைத் தாண்டி ஒற்றையடித்தடங்களையும் தொக்கடாக்களையும் வேலியிடுக்குகளையும் கடந்து ஆம்பராந்தின் உலர்ந்த படுகையில் கால்கள் புதைய எட்டு வைத்து நடந்து நீர் தத்தளித்துக்கிடந்த மடைகளைச் சுற்றிக்கொண்டு பெரமியம் வழியாகவும் சங்கரண்டாம்பாளையம் வழியாகவும் ரட்ணமூர்த்தி கோயிலையும் தாராபுரத்தையும் அங்கே ஆம்பராந்தின் கரையோரம் மருத மரங்களின் பெரும் கூட்டத்தினிடையே யாருமற்றவளாய் கொலுக்கொண்டிருந்த தில்லாபுரி அம்மனின் இல்லத்தைக் கடந்து அவளைச் சூழ்ந்திருந்த இலுப்பை மரங்களிலிருந்து மூர்க்கமாக வீசிக்கொண்டிருந்த காற்றைக் கிழத்துக் கொண்டு உடுமலைப் பேட்டையின் ஒதுக்குப்புறமான தெருவில் தூர்ந்த மண்வீடு ஒன்றின் சிதைந்த தரையில் வாய்க்கட்டுக் கைக்கட்டுக் கட்டிக் கிடத்தப்பட்டிருந்த பாட்டுக்காரனின் சடலத்தை அடைந்தன.” (2024, ப. 33) இவ்வாறு பல தூரம் கடந்து பாடலும் அழுகுரலும் தனது குருவின் சடலத்தை அடைவதாக நாவல் பதிவுசெய்கிறது.

அதேபோல் சுக மனிதர்களின்மீது அன்புணர்வுடன் இயக்கம் கொள்வதும் காணப்படுகிறது. காருமாமாவின் இயங்குதளத்தில் அவர் மனிதர்களின் மீதான நேசத்தை சமரசமின்றி பகிர்ந்தளிக்கிறார். இது காருமாமா கதாபாத்திரத்தின்வழி நாவிதர் சமூகத்தின் நேசஉணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது.

குழநாவீதரும் ஆதிக்கச் சாதியும்

நாவிதர்கள் ஆதிக்கச் சாதிகளால் தீண்டும் சாதியைச் சார்ந்தவர்கள். பண்ணையக்காரர்களின் வீட்டு நிகழ்வுகளில் இவர்களுக்கு முதல் இடம் கொடுக்கப்படுகிறது. திருமணம், இறப்பு போன்ற சடங்குகளில் இவர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாக கருதப்படுகிறது.

இவர்கள் ஆதிக்கச் சாதிகளால் குலநீக்கம் செய்யப்பட்ட அதிகாரக் கட்டமைப்பின் கதையை சுருந்தீ நாவல் முன்வைக்கிறது. “எங்கள் எல்லாம் குலநீக்கம் செஞ்சதாச் சொல்லி, நஞ்சை நெலத்த கதலி நரசிங்கப்பெருமாள் கோயிலுக்குத் தானம் செய்த்தாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்த நெலத்த பூராவும் புதுசா இங்க குடிவைச்ச வடுக சனங்க உழவடை செய்யிறாங்க” (பக். 173) ஆனால் நீர்வழிப் படுஉம் நாவல் பண்ணையக்காரர்களுடன் இணக்கமாக வாழும் சூழலை கதைக்களமாக்கியுள்ளது.

சமணர்களாக வாழ்ந்தவர்கள் பக்தி இலக்கிய காலகட்டத்தில் முக்கியமாக சாதியத் தோற்றத்தில் இவர்கள் நாவிதர் சமூகமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டு, மருவத்துவ அறிவு கொண்டவர்களை முடி எடுக்கும் தொழிலை செய்யப் பணித்துள்ளனர். அதில் இவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளாக,

- “தேவையான போது தலை, முகச் சவரம் செய்துவிடுவது
- இல்லச் சடங்கின் போது ஹோமம் செய்ய வரும் பார்பனருக்கு உதவுதல்

- பூப்பு எய்தும் சடங்கு, சாவு ஆகியவற்றை பிறர்க்கு சொல்லிவிடுதல், பூப்பு எய்திய பெண்ணுக்கு மூலிகை சார் கலந்த குளிக்கும் நீரை ஆயத்தம் செய்து தருவது
- "மாப்பிள்ளை சவரம்" - திருமணத்தின் முதல் நாளின் போது மணமகனின் பிறப்பு உறுப்பு பகுதியில் முடி நீக்குதல், அப்போது அவனுக்கு எதேனும் ஆண்மை தொடர்பான நோய்கள் இருக்கிறதா என்று கண்டறிந்து சொல்லுதல்
- மணப்பெண்ணுக்கு சேலைக் கட்டிவிடுவது (மனுதர்மப்படி பால், பட்டுப் புடைவைக்கும் தீட்டு கிடையாதே !)
- ஆண் / பெண் இருபாலருக்கும் மாதம் ஒருமுறை மறைவிட மழித்தல்
- பெண்களுக்கு மகப்பேறுக்கு உதவுதல்
- சவத்துக்கு சவரம், சவத்தை குளிப்பாட்டி விடுவது, சவ ஊர்வலத்தில் சங்கு ஊதுதல், சவ அடக்கத்தில் உதவுதல்” (<http://maruthuvarsamukam.blogspot.com/2012/12/maruthuvar-navithar.html>)

இவைகள் விதிக்கப்பட்டன. இது அவர்களின் மரபை மடைமாற்றியது. பார்ப்பனர்கள் இவர்களைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திய சூழலிலிருந்து (2019, ப. 10) காலனிய ஆட்சி காலத்திற்குப் பிறகு ஆதிக்கச் சாதிகள் இவர்களை பயன்படுத்திக் கொள்ள தொடங்கியுள்ளனர் என்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். குடிநாவிதர் இல்லாமல் எவ்வளவு பெரிய பண்ணையக்காரர்களானாலும் திருமணம் போன்ற எந்த ஒரு நிகழ்வையும் செய்துவிட முடியாது என்பதை இந்நாவல் பதிவுசெய்கிறது. ஆனால் இன்றைய காலகட்டத்தில் அது மாற்றத்திற்கு உட்பட்டிருக்கிறது.

மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்குத் தடம் வழிப் பார்ப்பதிலிருந்து தோஷம், திருமணப் பொருத்தம், மாப்பிள்ளை விட்டார் துப்பறிவதிலிருந்து, அழைப்பு விடுவது, துணிமணி எடுப்பது, உப்புச்சக்கரை மாற்றுவது, தட்டாணிடம் மாங்கல்யம் கொடுப்பது, முகூர்த்தக்கால் சீர்வரிசை, கட்டிக் கொடுப்பது, பிறந்த வீட்டுச்சீர், விருந்து, விசேஷங்கள் அழைப்பு, பொங்கல் சீர் கொடுப்பது வரை அத்தனை வேலைகளும் அம்பட்டையன் இல்லாமல் மேற்கொள்ள இயலாது.

திருமணம் மட்டுமல்ல ஒரு மனிதனின் இறப்பு சடங்கும் கூட நாவிதர் இல்லாமல் நடக்காது. மூச்சடங்கியது தெரிந்தால் முதலில் நாவிதனுக்குத்தான் சொல்லியனுப்புவார்கள். நாடி பிடித்து உயிர் போனதை உறுதிப்படுத்துதல், வாய்க்கட்டு கைக்கட்டு கட்டி, பிணத்தை நடு வீட்டில் வைத்து தீபமேற்றி கட்டியழ நாவிதர் உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். பிணத்தைக் குளிப்பாட்டி வாய்க்கரிசி போட்டு, தேரேற்றிக் காடு கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதுவரையும், கொள்ளி போடும் பிள்ளையைக் கைத்தாங்கலாய் பிடித்துக் குழிமேட்டைச் சுற்றி ஓட்டை உடைப்பது, மண் தள்ளுவது, காரியம் செய்தவர்களுக்கு மயிர் சிரைத்துக் குளிப்பாட்டி காரியங்களை முடித்துக் கொண்டு பெத்துப் பிறப்புகளை அவரவர் வீடுகளுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது வரையும் ஒரு கணம் கணவைத்து மூடாமல் சோறு தண்ணியில்லாமல் அலைந்து திரிந்து அனைத்தையும் முடிப்பவர்கள் குடியாவிதர்கள்.

அன்றாட வாழ்விலும் குடிநாவிதர் உதவி இல்லாமல் பண்ணையக்காரர்களால் வாழ முடியாத நிலை இருந்திருக்கின்றது. பிள்ளைப்பேறு பார்க்கும் வீடுகளில் இவர்களுக்கு மிகுந்த மரியாதை இருக்கும். தற்கால அதிகாரம் படைத்தவர்களாகவும் மாறிவிடுவார்கள்.

"இவ்வளவு நேரமுங்களா? இதையெல்லா மொதல்லயே தயாரா எடுத்து

வெச்சிருக்கலாமில்லீங்களா பெரிய கவுண்டி" (2024, ப. 113) எனக் கடிந்து கொள்ளும் இடங்களும் உண்டு. இப்படிப் பெரும் பண்ணையக்காரர்களின் வீட்டு விசேஷங்கள், காது குத்து, கெடா விருந்து, இழவு காரியங்கள் இப்படி எதுவானாலும் நாவிதர் இன்றி நடப்பதில்லை என்று இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

முடிவுரை

தேவிபாரதியின் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ள காருமாமா மற்றும் அனைத்து கதாபத்திரங்களும் அன்பின் பாத்திரங்களாய், மனித நேயமும், மன்னிக்கும் குணமும், கருணையும் நொய்யல் ஆறாய்ப் பாய்ந்து மனத்தை மனிதத்தால் வளப்படுத்துகின்றன. காருமாமாவாக வலம்வரும் பாத்திரம் அன்பின் அட்சயப் பாத்திரமாய்ப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

சாதிய ரீதியாக ஆதிக்கச் சாதிக்கு விளிம்புநிலையாக இருந்தாலும் தீண்டும் சாதியாக குடிநாவிதர் சமூகம் உள்ளது. ஆதிக்கச் சாதியினரின் இன்ப, துன்ப நிகழ்வுகளில் இவர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாக உள்ளது என்பது அறியலாகிறது.

துணை நின்ற நூல்கள்:

1. தேவிபாரதி, 2024. நீர்வழிப் படுஉம், நான்காம் பதிப்பு, சென்னை. நற்றிணை பதிப்பகம்.
2. அ. ஜெகநாதன், தொன்னூல்களின் சமூக அசைவியக்கம் தலித் அடையாளத்தை முன்வைத்து, புதுவிசை இதழ்.
3. இரா. முத்துநாகு, 2018, சுளுந்தீ, முதல் பதிப்பு. திருவண்ணாமலை. ஆதி பதிப்பகம்.
4. கோ. ரகுபதி, 2019, ஆதி மருத்துவர் சவர தொழிலாராக்கப்பட்ட வரலாறு, FreeTamilEbooks.com
5. Saravanan harur, <http://maruthuvarsamukam.blogspot.com/2012/12/maruthuvar-navithar.html>, புதன், 16 அக்டோபர், 2013, நேரம் 5:24 AM

References

1. Devi Bharathi, 2024. Waterway Path, Fourth Edition, Chennai. Natrinai Publishing House.
2. A. Jaganathan, Social Movement of the Nineties Presenting Dalit Identity, Puduvisai Magazine.
3. I. Muthunagu, 2018, Sulundhee, First Edition. Tiruvannamalai. Aadi Publishing House.
4. K. Raghupathi, 2019, History of Aadi Doctor Shavara's Career as a Worker, FreeTamilEbooks.com
5. Saravanan harur, <http://maruthuvarsamukam.blogspot.com/2012/12/maruthuvar-navithar.html>, Wednesday, 16 October, 2013, time 5:24 AM

Cite this Article in English

Jeyalakshmi.P "Life records of the Kudinavitar in the novel Neevali Padoom" MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 14-19